

2 Σεπτεμβρίου 2014

Πατριαρχικό Μήνυμα για την Προστασία του Φυσικού Περιβάλλοντος

[Ορθοδοξία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Σεπτόν Πατριαρχικόν Μήνυμα επί τη ημέρα προσευχής υπέρ της Προστασίας του Φυσικού Περιβάλλοντος (01/09/2014)

Αριθμ. Πρωτ. 907

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ, ΣΥΝΤΗΡΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω ευλογημένα,

Η κοινή Μητήρ πάντων των Ορθοδόξων, η Εκκλησία του Χριστού, το Σώμα του αιωνίου Κυρίου, του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, ιερουργεί φιλοστόργως δια πασών των ενεργειών αυτής, μάλιστα δε δια της Θείας Ευχαριστίας και της προσφοράς των δώρων Αυτού προς τον Δημιουργόν αυτών, το μυστήριο της σωτηρίας των τέκνων αυτής. Και πράττει τούτο, έχουσα και αποδεικνύουσα την απέραντον και αδιάκριτον αγάπην προς παν μέλος αυτής, εις τον βαθμόν κατά τον οποίον την επιδεικνύει και ο επουράνιος Πατήρ ημών.

Φωτο:Ν.Μαγγίνας, Megali-ekklisia.blogspot.gr

Την παρουσίαν πάντων των τέκνων της έχουσα πάντοτε εν τη προσευχητική μνήμη αυτής η Εκκλησία, διατηρεί ζωηρόν ενδιαφέρον και μέριμναν δια παν ο,τι έχει σχέσιν και επηρεάζει την ζωήν αυτών. Διο και δεν μένει ασυγκίνητος και αδιάφορος εκ της συνεχιζομένης καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος, η οποία καθ ήμέραν συντελουμένη, ένεκα της απληστίας του ανθρώπου και της ματαίας φιλαργύρου σπουδής και κερδοφορίας, συνιστά εν τη ουσία αποστροφήν του προσώπου του Κυρίου και ως εκ ταύτης ταραχήν της κτίσεως και διάσπασιν της κορωνίδος της δημιουργίας, της ανθρωπίνης υπάρξεως και απειλήν αυτής ταύτης της συνεχίσεως της ζωής.

Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον και η ημετέρα Μετριότης ήδη από πολλών ετών αξιολογούντες τα σημεία των καιρών, αλλά και εν πιστότητι εις το ευχαριστιακόν

χρέος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ανεκηρύξαμεν και αφιερώσαμεν την 1ην Σεπτεμβρίου εκάστου έτους, αρχήν του νέου εκκλησιαστικού έτους, εις ικετηρίους και ιλαστηρίους δεήσεις υπέρ της διαφυλάξεως της κληροδοτηθείσης ημίν δημιουργίας του Θεού, του περιβάλλοντος. Κατά την ημέραν ταύτην, κλίνομεν γόνυ ψυχής και καρδίας και εξαιτούμεθα παρά του Θεού Λόγου να επιβλέψη φιλανθρώπως επί την δημιουργίαν Αυτού και, παραβλέπων τας αμαρτίας και την απληστίαν ημών των ανθρώπων, να «ανοίξη την χείρα Αυτού και να πληρώση χρηστότητος τα σύμπαντα» και να ανασχέση την καταστροφικήν πορείαν του κόσμου.

Είναι βεβαίως αληθές, ότι κατά τας τελευταίας δεκαετίας επετεύχθη σημαντική πρόοδος, ουχί βεβαίως επαρκής, εις τον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος, με την διαρκή ευαισθητοποίησιν της κοινής γνώμης, την λήψιν προληπτικών και ανασταλτικών μέτρων, την λειτουργίαν προγραμμάτων αειφορίας, την στροφήν προς ηπίας μορφής πηγάς ενεργείας και πολλά εισέτι καρποφόρα και αξιόλογα μέτρα και δράσεις, εις ας συνέβαλον και αι προσπάθειαι και η μέριμνα της Μητρός Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως εν συνεργασία και μετά διεθνών οικολογικών ιδρυμάτων και οργανισμών.

Εορτάζοντες και εφέτος την εορτήν της Βυζαντινής Ινδικτιώνος και εισερχόμενοι εις ένα νέον ενιαυτόν της χάριτος του Κυρίου, απευθυνόμεθα προς το ευλογημένον Ορθόδοξον πλήρωμα και προς τον κόσμον όλον και καλούμεν πάντας εις συνεχή επαγρύπνησιν, ευαισθητοποίησιν και συστράτευσιν των δυνάμεων προς επιστροφήν εις μίαν κατάστασιν, αν όχι εις την πρωτόπλαστον απολύτως ευχαριστιακήν και δοξολογικήν, αλλά τουλάχιστον εις αποπνέουσιν την χάριν και το έλεος του Κυρίου.

Η άνευ φραγμών ληστρική εκμετάλλευσιν των φυσικών πόρων της δημιουργίας, αποτελούσα την κυρίαν αιτίαν καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος, είναι κατά την μαρτυρίαν της θεολογίας, της τέχνης και της λογοτεχνίας αποτέλεσμα πτώσεως του ανθρώπου, παρακοής προς την εντολήν του Κυρίου και μη συμμορφώσεως προς το θέλημα του Θεού.

Η Εκκλησία παρέχει το αντίδοτον δια την θεραπείαν των οικολογικών προβλημάτων, καλούσα τους πάντας εις αποκατάστασιν της εικόνας του Θεού εις το αρχαίον, το πρωτότυπον κάλλος. Η ανόρθωσις της πεπτωκυίας φύσεως του ανθρώπου, τη επιπνοία του Αγίου Πνεύματος και τη μετοχή εις τας δωρεάς αυτού, αποκαθιστά και την αρμονικήν σχέσιν του ανθρώπου με την κτίσιν και την δημιουργίαν, την οποίαν εποίησεν ο Θεός προς χαράν, τέρψιν και απόλαυσιν αυτού, αλλά και αναγωγήν αυτού εις τον ίδιον, τον Πλάστην.

Η Μητήρ Εκκλησία καλεί ημάς «επεξεργάσασθαι εν Λόγω Θεού και Πνεύματι ζωοποιώ τον ξύμπαντα κόσμον», ως ο σήμερον εορταζόμενος Άγιος Συμεών εν τω στύλω, και από των αισθητών και φυσικών να αναβαίνωμεν εις τα «μετά τα φυσικά» και να κύπτωμεν εις «τα της θεολογίας απλά και απόλυτα μυστικά θεάματα», ώστε από της κτίσεως να αναγώμεθα εις τον Κτίστην.

Η ενοικούσα επίπνοια του Αγίου Πνεύματος είναι αυτή η οποία θεοί τον μέτοχον αυτής και ενοποιεί συγχρόνως τον άνθρωπον με το περιβάλλον αυτού, ώστε να αισθάνεται αυτό ως μέρος του εαυτού του και να σέβεται αυτό ως κάτι το ιερόν, χωρίς να παρασύρεται εις καταχρήσεις και υπερβολάς.

Ο σεβασμός και η τροφή του ανθρώπου εκ του φυσικού κόσμου ασφαλώς και δεν επιτυγχάνεται δια της απλήστου χρήσεως αυτού, αλλά δια του σεβασμού αυτού, δηλαδή του αλληλοσεβασμού του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπον, του ανθρώπου προς τα έμβια όντα, αλλά και τα έχοντα ικμάδα και προσφοράν ζωής «καλά λίαν» και εν σοφία και αρμονία πλασθέντα μόνω τω λόγω του Κυρίου ορατά τε και άορατα στοιχεία της φύσεως. Τοιουτοτρόπως θα δυνηθώμεν να πίνωμεν ύδωρ εκ της ζωοποιού πέτρας, να βλέπωμεν τον αισθητόν ήλιον και αναγώμεθα εις τον νοητόν ήλιον της δικαιοσύνης, να ατενίζωμεν τον υλικόν στύλον του Οσίου Συμεών και να βλέπωμεν τον αληθινόν στύλον του φωτός, να βλέπωμεν τας νεφέλας των υδάτων με στόχον να εισέλθωμεν εις την νεφέλην του Αγίου Πνεύματος, εις την κατάπαυσιν, όπου πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθε Χριστός, να σπουδάσωμεν απογραφήναι μετά των πρωτοτόκων εις την εν ουρανοίς Εκκλησίαν. Μόνον υπό τοιούτον φρόνημα κινούμενοι, εν σεβασμώ της προσφοράς εκάστου εμβίου όντος και φυτού εις την παγκόσμιον λειτουργίαν της ζωής, θα επιλύσωμεν αυτομάτως δια της Θείας Χάριτος και όχι δια της ανθρωπίνης αδυνάμου βίας πάντα τα περιβαλλοντικά μας προβλήματα. Το μήνυμα τούτο ζωής, είναι μήνυμα υποχρεώσεως να συνεχίσωμεν τον πνευματικόν αγώνα και την προσπάθειαν, προσευχόμενοι, προτρεπόμενοι, παρακα-λούντες, ικετεύοντες, εφιστώντες την προσοχήν πάντων εις την αναγκαιότητα προστασίας ημών αυτών από της επερχομένης οργής επί την κτίσιν λόγω της αλλοιώσεως αυτής.

Η συνεχής προσήλωσις του ανθρώπου εις τα γήϊνα και φθαρτά είναι η προκαλούσα και τα προβλήματα εις την δημιουργίαν, καθότι, όσον περισσότερον στρεφόμεθα εις την γην, τόσον περισσότερον απομακρυνόμεθα του ουρανού και του Θεού.

Την οφειλετικήν και σωτηριώδη δέσμευσιν αυτής υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος και της συνεχίσεως εν πνευματική και υλική ακμή της επί του πλανήτου ημών ζωής, του κόσμου του Θεού, αναλαβούσα εν φόβω Θεού η Μητήρ Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία και καλλιεργούσα αδιαλείπτως, μελετά την

πραγματοποίησιν Οικολογικού Συνεδρίου κατά τον προσεχή Ιούνιον εν τη έδρα αυτής επί του θέματος «Θεολογία, Οικολογία και Λόγος: διάλογος δια το περιβάλλον, την λογοτεχνίαν και τας τέχνας». Στόχος αυτού η αφύπνησις της παγκοσμίου συνειδήσεως επί της ειδικής και ιδιαιτέρας σημασίας πτυχής της ηθικής και πνευματικής διαστάσεως της οικολογικής κρίσεως και της επαναφοράς του περιβάλλοντος εις το «αρχαίον κάλλος», το φυσικόν, το ιερόν, το άγιον, το τέλειον, ως εξήλθεν εκ των χειρών του τεχνουργήσαντος αυτό Θεού Λόγου, εις απόλαυσιν και τροφήν ημετέραν, μετά ιδιαιτέρων αναφορών εις την σχέσιν αυτού προς την τέχνην και την λογοτεχνίαν.

Έχοντες «εν εαυτοίς απaráθραυστον την μνήμην των κριμάτων» του Κυρίου, μαρτυρούμεν από του Ιερού τούτου Κέντρου των πανορθοδόξων του λόγου το αληθές και εφιστώμεν την προσοχήν πάντων επί των επαπειλουμένων δεινών, τα οποία η Χάρις του Κυρίου εκ φιλανθρώπου προνοίας ασφαλώς δεν θα επιτρέψη, καλούντες τους πάντας εις επιστράτευσιν προς και δια της προστασίας του περιβάλλοντος ημάς κόσμου επιστροφήν εις την Πηγήν της Ζωής, ταις πρεσβείαις της Υπεραγίας ημών Θεοτόκου της Παμμακαρίστου, του Οσίου Συμεών του Στυλίτου και πάντων των Αγίων. Αμήν.

,βιδ Σεπτεμβρίου α΄

<http://bit.ly/W2Datg>